

Cine „îngrozește” pământul?

Sâmbătă, 1 mai 2010

Gili Cârstea

Ascultam zilele acestea explicația unui cărturar adventist referitoare la cataclismele ultimelor zile, și legătura lui Dumnezeu cu ele. În bună tradiție adventistă, el susținea că devastările ultimelor zile, descrise în Apocalipsa lui Ioan, sunt mijloacele lui Dumnezeu de a convinge omenirea să se întoarcă la El, armele Lui în conflictul cu o civilizație rebelă, care nu înțelege decât limbajul biciului.

Exemplele oferite clarifică imaginea lui despre Dumnezeu și procedura Sa cu păcatul și păcătoșii: Imediat după 9/11 bisericile s-au umplut de închinători speriați; vulcanul din Islanda a fost doar o mică avertizare, ca să vedem ce ne paște dacă nu ne vine mintea la cap. La fel va fi cu plăgile, pe care el le vede ca mijloace prin care Dumnezeu își va impune punctul de vedere.

Un vast segment al lumii creștine împărtășește acest punct de vedere, și cu durere trebuie să recunoaștem că biserica rămășiței nu face excepție. Poporul nostru crede și predică această viziune despre finalul mării controversate, așa cum o exprima nu demult dr. Bacchiocchi: Cataclismele naturale sunt actele prin care Dumnezeu ne avertizează că ne așteaptă judecata, că ele sunt măsurile Lui disciplinare pentru o societate nepocăită.

O asemenea viziune despre caracterul lui Dumnezeu se sprijină puternic pe mărturia Vechiului Testament, sintetizată în declarația lui Isaia, că „oamenii vor intra în peșterile stâncilor și în crăpăturile pământului, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când Se va scula să **îngrozească** pământul” (Isaia 2:19-21).

Această gravă neînțelegere a limbajului biblic din vechime a dus Israelul după trup la dezastru național și teologic, și tot ea va duce la dezastru denominațional și teologic Israelul spiritual din vremea sfârșitului.

Când așteptau pe Mesia, iudeii visau la un terminator ceresc, în spatele căruia să mărșăluiască împotriva națiunilor înțepenite de groază. Se inspirau din Isaia 2 și alte asemenea pasaje care descriau un Dumnezeu revoltat, mânios și violent, care „va face dreptate” poporului Său asupra națiunilor păgâne. Nu au reușit să înțeleagă în ce constă această „strălucire” a măreției Lui, și care vor fi motivele pentru care oamenii, în loc să tresalte de bucurie, se vor ascunde, plini de groază, în „peșterile stâncilor” și „crăpăturile

pământului.” Au crezut că „măreția” stă în capacitatea de distrugere, în strălucirea armelor Lui superioare, așa cum spunea un cântăreț din neamul lor: „I’m guided by the beauty of our weapons...” („First We Take Manhattan”). Au luat Manhattan-ul; acum urmează Berlinul, după cum spune același cântec...

Aceasta era imaginea lor despre caracterul divin, atunci când a apărut printre ei „Dumnezeu descoperit în trup,” și de aceea reacția oficialităților națiunii a fost atât de violentă.

Departate de a îngrozi pe cotropitorii romani prin atacuri teroriste, departe de a îngrozi pe păcătoșii din Sion, acest Mesia „mânca și bea cu păcătoșii,” vindeca pe romani, Se înconjurase de vameși și zeloți, femei stricate, pescari analfabeți, iar pe ei, mândria țării, îi trata cu totală indiferență, atunci când nu îi condamna deschis.

L-au refuzat, deoarece purtarea Lui nu se potrivea cu declarațiile Scripturii, așa cum le vedeau ei, și nu împlinea așteptările lor după un Dumnezeu care să „îngrozească” națiunile.

L-au ales pe criminalul Baraba, un patriot a cărui agendă violentă reprezenta mult mai bine visele și așteptările lor, care putea inspira mult mai convingător poporul în lupta lui de eliberare de sub jugul roman.

Și iată-ne pe noi astăzi, folosind aceeași metodă eronată de interpretare a Scripturii, așteptând un Dumnezeu care să „îngrozească” națiunile, care să-și folosească arsenalul din „cămărilor grindinei” spre a obține dragoste, dragostea aceea pe care nu a reușit să o obțină prin jertfa Fiului Său, un Miel junghiat care „n-a deschis gura” atunci când a fost dus la tăiere.

Aceste bâlbâieli idioate ne vor duce în aceeași groapă nenorocită, alături de cei care vor semna decretul de moarte spre a calma furia unui Dumnezeu nemulțumit de mersul „lucrării” pe pământ. Cataclismele naturale, cât și cele deloc naturale, care se vor abate asupra planetei vor fi puse pe seama lui Dumnezeu, pe seama mâniei divine, cauzată în special de desacralizarea duminicii.

Dacă în marea controversă, ce se desfășoară sub privirile atente ale universului, Dumnezeu va fi găsit că folosește o singură acțiune teroristă, de nimicire, de folosire a forței împotriva opozanților Săi, cauza Lui este pierdută, și mai bine îl spulbera pe Satana înainte de a-i veni în cap ideile criminale care i-au marcat existența. Dacă locuitorii planetei Pământ pot fi câștigați de partea neprihănirii prin teroare, nu era mai înțelept, și folositor, ca Eva să primească o palmă peste gură de la îngerul ei păzitor, în clipa când s-a apucat să iscodească meritele pomului interzis?

Miza mării controversate nu este puterea brută, forța ca argument într-o discuție despre autoritate și drept. Miza este legea fundamentală a creației: Poate supraviețui o civilizație deconectată de la izvorul vieții? Care este rezultatul, consecința firească a respingerii părtășiei de natură divină? Este deconectarea singurul motiv pentru suferință și moarte? Este moartea veșnică, moartea a doua, consecința deconectării de la izvorul vieții?

O civilizație clădită pe principiile nelegiurii se nimicește singură, sau este nevoie de o intervenție din afară?

Prin insistența că Dumnezeu va interveni să nimicească rebeliunea lui Satana, nu facem decât să susținem teoria diavolului, că păcatul nu omoară pe nimeni. Este cel mai definitoriu element care transformă pe cineva din slujitorul lui Dumnezeu în profetul lui Baal.

Dacă Dumnezeu ar interveni prin forță brută în treburile omenirii, tot universul ar fi convins că diavolul a avut dreptate, că guvernarea nelegiurii este viabilă, și că fără intervenția lui Dumnezeu ea ar prospera, ar evolua până la perfecțiune. Și ar rezolva problema morții, așa cum spunea recent un pastor adventist. Dar nu avem fericirea asta, deoarece se amestecă Dumnezeu, trimițând grindină, asteroizi și alte jucării secrete din arsenalul Lui, spre a ne constrânge să trecem de partea Lui.

Frumoasă viziune despre dragostea jertfitoare...

Poporul acesta confuz stă cu gura căscată la învățătorii lui, care îi spun că Dumnezeu va trimite plăgile, grindina și asteroizii, spre a devasta lumea frumoasă pe care ne căznim să o construim, și de care suntem mândri. Același popor va sta odată, după milenii, cu gura căscată la Baal, întrebându-se ceea ce acum nu reușește să se întrebe: „Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustiu, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor lui de război?” (Isa 14:16-17).

Va fi prea târziu, dar vor înțelege, totuși, că nu Dumnezeu prefăcea lumea în pustiu cu asteroizii Lui, și că nu El nimicea cetățile. Vor înțelege că nu El „îngrozea” pământul, și că „strălucirea măreției Lui” era dragostea jertfitoare dusă până la extrem, pe care diavolul și acoliții lui au pervertit-o dincolo de recunoaștere.

Nu ar fi mai folositor pentru toată lumea dacă ne-am întreba serios, încă de pe acum, cine este cel care „îngrozește” pământul?